

Pátek

LIDOVÉ NOVINY

12. června 2016 - € 24 - samostatně neprodejné

JÁGROVA KARMA

JAROMÍR JÁGR v exkluzivním rozhovoru o víře, potřebě skromnosti

a o tom, čemu vděčí za svou dlouhou hokejovou kariéru.

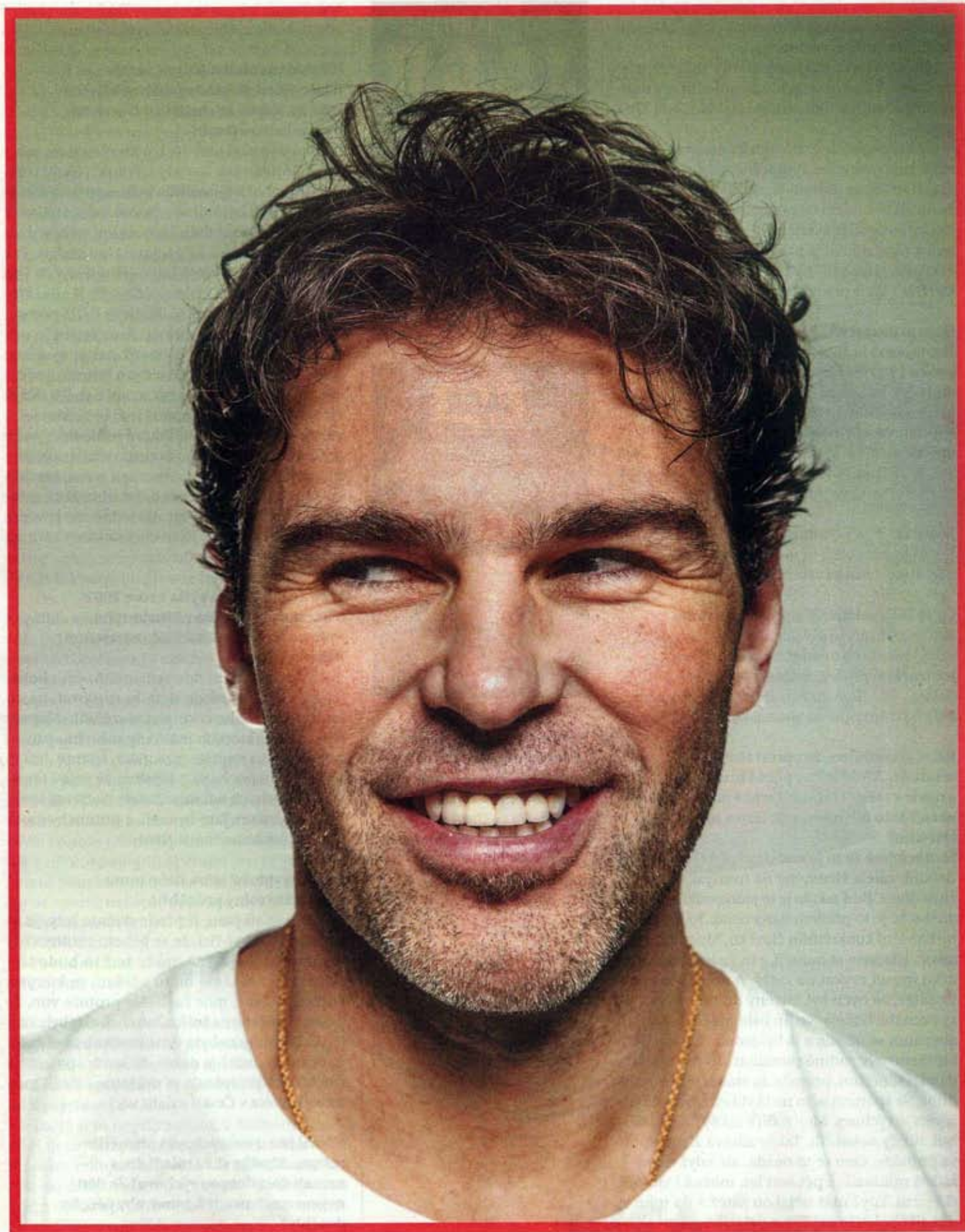
JÁGROVA KARMA

Proč bys měl být nejlepší, když nic neobětuješ,
říká v exkluzivním rozhovoru
o úspěchu, víře a chystané třetí životopisné knize
nejslavnější Čech **JAROMÍR JÁGR**.

Text: Ondřej Koutník, Martin Rychlík
Foto: Jan Zátorský

Betonovat v hokeji není nic pěkného. S Jaromírem Jágrem, který celou svou kariéru prohání soupeře a ladně prochází i těmi nejzabetonovanějšími obranami, jsme se sešli na kuriózním místě. V betonárce, která podporuje jeho kladenský hokejový tým. Jágrovi sice skončila sezona a během šampionátu uhranul hokejové Česko, ale odpočívat nemůže... Shání sponzory pro své Kladno, svůj „rodný“ klub.

„Pojďme tam dozadu k míchačce. To trochu vypadá jako na Kladně,“ navrhuje fotograf legendě v bílém tričku a džínách.

„Hele, byl jsi tam vůbec někdy? Tohle tam už nemáme,“ směje se Jágr, ale pomalu a v dobré náladě míří k industriální stavbě. Sedá si na panel.

„Tak posledních sedm osm let nedávám žádné velké rozhovory, jen výjimečně, protože nechci, abych se všude objevoval... Už tak si připadám, že můžu lézt lidem na nervy. Ale na svoji obranu říkám, že nedělám větší rozhovory – takže najednou s vámi mluvit je pro mě zase něco nového. Fakt jsem si odvykl,“ říká Jágr v rozhovoru, během kterého – jak je pro něj typické – všem tyká.

Už je to dvacet let, co vyšla vaše první životopisná kniha. Na jedné fotografii z roku 1988 je reprezentace hráčů ČSSR do 16 let. Jste na ní vy, tady vpravo dole kladenský Martin Procházka, nahoře kapitán Pavel Patera, který před pár dny ukončil kariéru...

(prohlíží fotku) To není Pavel Patera. On je o rok starší než já, nemohl hrát se mnou.

Je mu ale dost podobný.

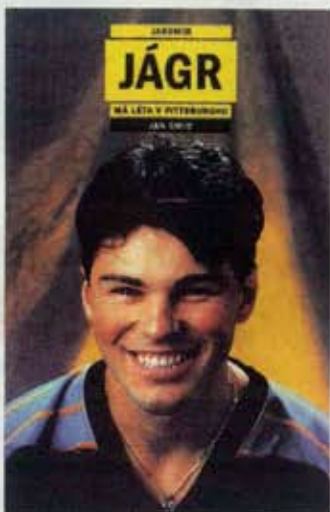
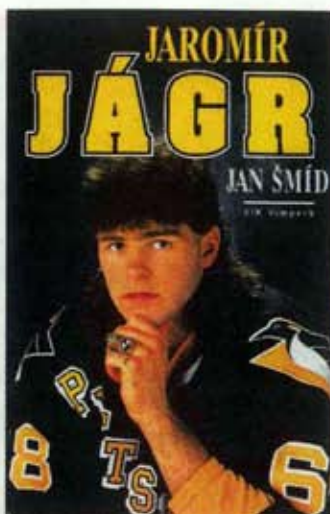
No, to je, ale určitě to není Patera. Takže chyba. Bod dolů! Začal jsi výborně. *(směje se)*

Co ve vás evokuje, že jste asi posledním aktivním hráčem své generace? Anebo – hraje z tohoto mládežnického výběru ještě někdo profesionálně hokej?

Asi ne... *(bedlivě studuje fotku)* I když možná... tady Jožo Stümpel na Slovensku.

Jak si vysvětlujete, že oproti těm ostatním „klukům“ vy pořád hrajete, a navíc v takové formě? Co jste udělal navíc? Je to talentem, pilí, vírou, nebo i štěstím?

Samozřejmě že to je kus štěstí. Když půjdeš do detailů, záleží víceméně na tom, jak se lidé na život dívají. Buď tak, že je to jedna velká náhoda, anebo že je to předem daný osud. To ale záleží na každém konkrétním člověku. Mně pomohlo místo, kde jsem se narodil, a to, že jsem si odmalička musel zvykat na zátěž. A nebyla to taková zátěž, že bych byl nucený do tréninku, který pomáhá hokeji. Ne. To byla práce na statku, abychom se užívali, a já byl jedno ze dvou dětí, které musely rodině pomáhat. To mě udělalo daleko silnějším, protože na statku je obrovská dřina. Se sportem se to nedá vůbec srovnat! Další věcí je výchova. Moji rodiče nikdy nepili alkohol, nikdy nekouřili. Takže zdravá životospráva pomůže. Ono se to nezdá, ale když nepiješ, získáš minimálně pět šest let, možná i víc. Jen si vezmi, když máš nějakou zátěž a do toho si dáš alkohol, tělo nejdřív musí odbourávat alko-

Před dvaceti lety vyšla první kniha o životě mladého Jaromíra Jágra. V roce 2001 následovalo pokračování. A teď český hokejista připravuje třetí, prý závěrečný díl. Chystá se v něm psát o věcech, o kterých jen málokdy mluví.

hol a teprve až potom únavu. Takže pokud pijes alkohol, tělo rychle stárne, rychle se ničí.

Všichni vás obdivují za to, že i ve třiačtyřiceti dokážete podávat báječné výkony. Kdyby se chtěli inspirovat, co by si mladí měli vzít?

Jsou to dvě základní věci, o kterých jsem mluvil. Životospráva a tvrdý trénink. Nikdy jsem nepil alkohol a odmalička bylo moje tělo stavěno na to, aby bylo silné a pevné, odolnější vůči zraněním. To mi dalo těch deset, někdy dvanáct hodin denně, kdy jsem musel makat. Pak jsou různé věci, které lidi nechtějí slyšet. Pro mě je víra v Boha číslem jedna. To je síla, kterou si lidi neuvědomují. Těžko se to dá popsat. Já o tom ani nechci mluvit. Je to větší síla než ta fyzická. Pokud se ji člověk naučí využívat a spojit a nějakým způsobem komunikuje... ale to je velké téma a sem se ani nehodí. Když vidím tuhle knížku, napadá mě, že vydám ještě jednu. Už je v procesu. Taková poslední. *(směje se)* V ní chci do detailu popsat něco, na co jste se ptali, ale nechci se o tom teď bavit. Myslím si, že jsem přišel na něco, jak si může „pre-programovat“ svoje tělo. Ale jedna věc je vědět to a mluvit o tom... já to chci dokázat sám na sobě, že to tak opravdu jde.

Vaše druhá knížka vyšla v roce 2001 a jmenuje se Má léta v Pittsburghu, takže ta třetí chystaná bude završením Jágrovy trilogie?

Dá se to tak říct. Budou tam určitě věci z hokeje, ale chci hodně do detailu rozebrat, na co jsme tu v rozhovoru jen naráželi. Napsat o věcech, o kterých málokdy mluví, protože když se to napíše v novinách špatně, lidi to třeba ani nepochopí... Myslím, že je to i téma, které v Čechách lidi moc neřeší. Nedávají tomu takový význam, jaký by měli, a přitom by mohli mít daleko snadnější život.

Knižka vyjde už letos, nebo tomu necháváte volný průběh?

Rozpracovali jsme ji přede dvěma lety, je to v procesu. Dá se říci, že se během sezony vždy tak dvakrát sejdeme, takže teď to bude třetí rok; ale nemáme na to s lidmi, se kterými knížku píšeme, moc času. Ale protože vím, že půjde o moji poslední knihu, chci, aby byla nejlepší. Než aby nebyla dost kvalitní, to si radši počkám. A určitě je dobře, že se věci posunuly trochu dál, protože do ní můžeme zařadit mistrovství světa v Česku a další věci.

Mluvil jste o své výchově i přísnějším režimu. Myslíte si, že mladí dnes nemají dost dobrou výchovu? Že děti nejsou motivovány k tomu, aby něčeho dosáhly?

Nedá se srovnat, co bylo dřív a co je teď. My byli vychovávaní jinak. Máš miliony věcí, proč se nemůže vychovávat tak, jak se vychovávalo dřív. Svět se posouvá nějakým směrem, takže i výchova a celý systém se mění. Nechci se vracet zpátky 35 let a říkat: „Jó, tehdy to bylo lehčí.“ Všechno má svoje plusy, všechno má svoje minusy.

Byl život před rokem 1989 tvrdší?

V některých věcech to bylo daleko tvrdší a v některých zase volnější. Například situace v Československu, kde jsem byl vychovávaný, byla úplně jiná. My jsme měli v dětství daleko víc volnosti a byli více soběstační. Rodiče měli svoje zaměstnání, a tím pádem neměli tolik času, aby nás pořád hlídali. Ani se nemuseli bát, že nás někde srazí auto, po silnici projelo jedno za půl hodiny. Takže jsme se vrátili ze školy a do večera lítali a dělali různé sporty. Myslím si, že to mělo svoje výhody oproti dětem, které dělají sporty dnes. Teď rodiče musejí být daleko více zapřáhnuti do sportu, musí si udělat čas, aby odvezli dítě na stadion a přivezli zpátky, jsou větší obavy a strach než dřív... Dřív na strach nebyl čas, protože všichni měli svoji práci a museli pracovat od šesti do dvou. Neexistovaly výjimky, že si někdo vezme volno nebo se sebere a odjede a hodí dítě na trénink nebo ho přiveze zpět.

Nepřijde vám, že mladým dnes chybí vůle být lepší než druhý? Mluvil jste o své třetí knížce a i v tomhle případě chcete, aby byla nejlepší...

Víš, podle mě se to nedá naučit, nedá se to koupit. To je věc, se kterou se musíš narodit. A já neříkám, že jsem jediný, takových lidí je víc. A jsem rád, když je potkávám, protože když jim dám nějaké rady, může jim to pomoci. Pokud ale budu dávat rady dětem, které nemají takovou motivaci, je to zbytečné. To se nikde neuchytí, protože přemýšlejí jinak než já. Když chceš být v něčem nejlepší, obětuješ pro to všechno. Pokud nemůžeš obětovat vše, nikdy nemůžeš být ve sportu nejlepší. Proč bys měl být nejlepší, když nic neobětuješ? Tak je to se vším. Pokud chceš být uznávaný, musíš se obětovat pro druhé. Pokud si chceš žít krásný život a mít všechny výhody, tak to nejde.

Jaké to vůbec je, nést na bedrech „kříž“ toho, že pro spoustu lidí jste vzor, idol, od kterého se mohou něco naučit a k němuž se upínají? Je těžké takový úděl psychicky zvládat?

Víš co, já si to nepřipouštím. V žádném případě si nemyslím, že jsem perfektní, mám svoje mouchy, miluju lidi možná víc než ostatní. Ale zase na druhou stranu si myslím, že se trochu lidem dokážu přiblížit. Nedělám ze sebe svatého a v žádném případě jím nejsem.

Zajedťte si s Visa pro super výhody a slevy k Benzině

Platíte na čerpacích stanicích Benzina kartou Visa a získáte slevu na palivo nebo si vyberte z celé řady skvělých výhod od dalších partnerů.

Akce platí od 18. 5. do 30. 6. 2015.
Podrobnosti najdete na www.visa.cz/benzina

VISA vždy s vámi

Ale spousta lidí si to myslí: „Jágr je Bůh.“

Nemyslím, že si to myslí, spíš že mne respektují. Vím ale jednu věc: že pokud nejsi skromný a pokorný, nemůžeš dosáhnout úspěchu. Někdo tomu říká karma, někdo energie. To, co dáš, to ti přijde. Tak to je. To je základ úspěchu. Každý má nějaký talent, ale kolik lidí si vybralo přesně ten koníček, tu správnou cestu? Je to o náhodě. Spousta lidí, kteří mají nějaký talent, dělá z určitého důvodu něco jiného. Když si to tak vezmeš, je to taky štěstí: trefit to, co ti jde. Ale je to těžké, protože rodiče si nemůžou říct, že tě nechají a uvidí se, co se ti bude líbit. To už je pozdě a ve sportu už to bývá úplně pozdě.

Dlouho jsme vás neviděli radovat se tak jako po vítězném gólu Finům ve čtvrtfinále letošního mistrovství světa. Byla to jedna z největších euforií, jaké jste v hokeji poznal?

Nevím, jestli můžu říct, že to byl můj největší hokejový zážitek. Jo, asi byl jeden z největších. Kdybych řekl, že byl úplně nejvíc, je to hlavně z toho důvodu, že se to událo jenom před čtrnácti dny, že je to hodně živé...

A co oba Stanley Cupy, Nagano?

Ta letošní situace byla výjimečná v tom, že jsem věděl, že to může být můj poslední zápas. Věděl jsem, že už víc než dva zápasy nezbyvají. Mohl jsem si o ty dva zápasy prodloužit reprezentační kariéru. (*směje se*) Kdybychom prohráli, skončil jsem. Atmosféra byla výborná a viděl jsem, jak tím lidem záježí. To je jako droga. Když se ti něco líbí a do něčeho se zamiluješ, nechceš, aby to skončilo. Uděláš maximum pro to, aby to pokračovalo.

Sálá z vás nadšení reprezentovat.

Jak si vysvětlujete, že přibývá hráčů,

S Václavem Havlem a Billem Clintonem. I Jaromíra Jágra by lidé rádi viděli v prezidentském úřadu. Do politiky se však hokejista vstoupit nechystá.

Jágrova maminka Anna se o mladého šampiona starala v jeho amerických začátcích. Právě rodinná výchova je jedním z pilířů jeho úspěchů: podle vzoru rodičů nikdy nepil a tvrdě pracoval.

kteří nemají takovou touhu obléct si národní dres? Narážel jste na to už při mistrovství světa 2010.

Nebudu ze sebe dělat hrdinu. Ne vždy jsem přijel. Když jsem ale mohl, z 95 procent jsem přijel, i když ne vždy jsem byl nadšený. Sezona v NHL je opravdu dlouhá a je tam ohromný tlak na lidi. Odehraješ sezonu v NHL, skončí play-off, je tam ohromný tlak na každého hráče. A najednou to skončí a ty máš jít reprezentovat svou zemi, nejsi sehraný s hráči, nastoupíš do rozjetého vlaku a všichni od tebe očekávají daleko víc než od jiných hráčů, protože vidí hvězdu z NHL – hlavně ve chvíli, kdy jsi zrovna úspěšný v kanadském bodování. Ale ty víš, že se necítíš tak dobře a šance, že budeš kritizovaný za svůj výkon, je velká. Myslím, že to je jeden z faktorů, proč hráči – a neříkám, že všichni – nepřijedou. Říkají si, že nosit kůži na trh je zbytečné: „Jsem unavený, necítím se. Lidé to nepochopí.“ Na vlastní kůži vím, jak je skvělé, když se daří. Když se nedaří, je to nepříjemné hlavně pro ty hráče, kteří přijedou z NHL a od nichž se očekává perfektní výkon.

Jak to tedy bývalo dříve?

Když jsme byli mladí, byla pro nás reprezentace absolutní vrchol, náš cíl. Nebylo nic víc. Skoro nikdo neznal, nehrál NHL. Ani jsme neviděli zápasy z NHL. Nejlepší zápasy, které jsme viděli, byly vždycky z reprezentace. Takže pro nás byl cíl hrát v reprezentaci, ne v NHL. Ale mladí hráči dnes čtou o NHL nebo vidí záběry z NHL, takže si myslím, že cíl se pro ně změnil: dnes je pro ně NHL víc než reprezentace. A ještě jednu věc chci říct. Hráči k tomu časem stejně dojdou: potřebuješ zažít úspěch. Když dlouho nevyhraješ, nemusí tě to lákat. Je to jako droga. Když nepřijde

úspěch, vypadneme ve čtvrtfinále a nezískáš medaili, znova přijet je docela těžké. Ale jakmile něco vyhraješ – jako tým –, je to jinak. Úspěch je droga.

S vámi je neodmyslitelně spjata číslo 68 kvůli památnému roku 1968. Proměnil se nějak váš vztah k onomu roku, nevybíral jste původně i jiné číslo?

Jak říkám, to jsou různé informace, myšlenky, které tě treťí v daný moment. To není, že o nich přemýšlíš. Myšlenky a informace přicházejí a buď si jich všímáš, nebo je necháš plynout a ony zase odejdou. To byla jedna věc, která mi prolítla hlavou. Tady to bylo dané tím, že nejvyšší číslo, které sis mohl vzít, bylo dříve maximálně třicet a mne se líbila vysoká čísla. Už z důvodu, že je nikdo jiný neměl. A když byla šance, prostě jsem si vzal 68.

Když jste nosil číslo 68 v Rusku, padla někdy řeč na toto historické téma?

Nikdy. Co si budeme namlouvat, historie šedesátého osmého je za prvé hlavně naše historie. Nevěřím tomu, že deset procent ruských občanů ví, co se stalo. A za druhé si myslím, že jim bylo řečeno, že nás jedou zachránit, takže propaganda – „musíte tam jet, zachránit naše bratry“ – sehrála také velkou roli. Rusové mou 68 nijak neprožívali.

Co vám angažmá v ruském Omsku dalo? Nelitujete trochu těch tří sezon, zvláště teď, když překonáváte všechny střelecké rekordy a ve statistice proháníte legendy NHL?

Nemyslím si, že by člověk měl něčeho litovat. Jakéhokoliv rozhodnutí. Cítil jsem to tak a možná díky tomu i dosud hraju. Třeba bych teď jinak nehrál. Kdo ví. Všechno má svoje důvody.

S číslem 68 v ruském Omsku Jaromír Jágr prý nikdy nezbudil pozornost. Rusové náš historicky významný rok prý neřeší.

Euforie na tváři při vítězství nad finským týmem během letošního mistrovství světa v Praze. Jágr říká, že to byl jeden z nejlepších zážitků jeho kariéry.

Odpočinul jsem si tam, našel jsem silnější cestu k víře, která mi teď pomáhá. To byl největší dar, který jsem mohl za ty tři roky získat.

Pak jste se vrátil do Ameriky. Spolu s bývalým prezidentem Václavem Havlem jste tam asi nejznámějším Čechem. Jak vnímáte, že jste reklamou na Česko?

To jde mimo mě. Takovým způsobem nepřemýšlím. Žiju svůj sen, svůj život a snažím se chovat, jak nejlépe můžu. Budu se opakovat: nejsem svatý, mám své mouchy a ne vždy jsem perfektní. Ale snažím se. Snažím se být vstřícný k lidem a dělat maximum. Jsou chvíle, že se zachovám jinak, než bych si sám přál, ale to se nedá vrátit.

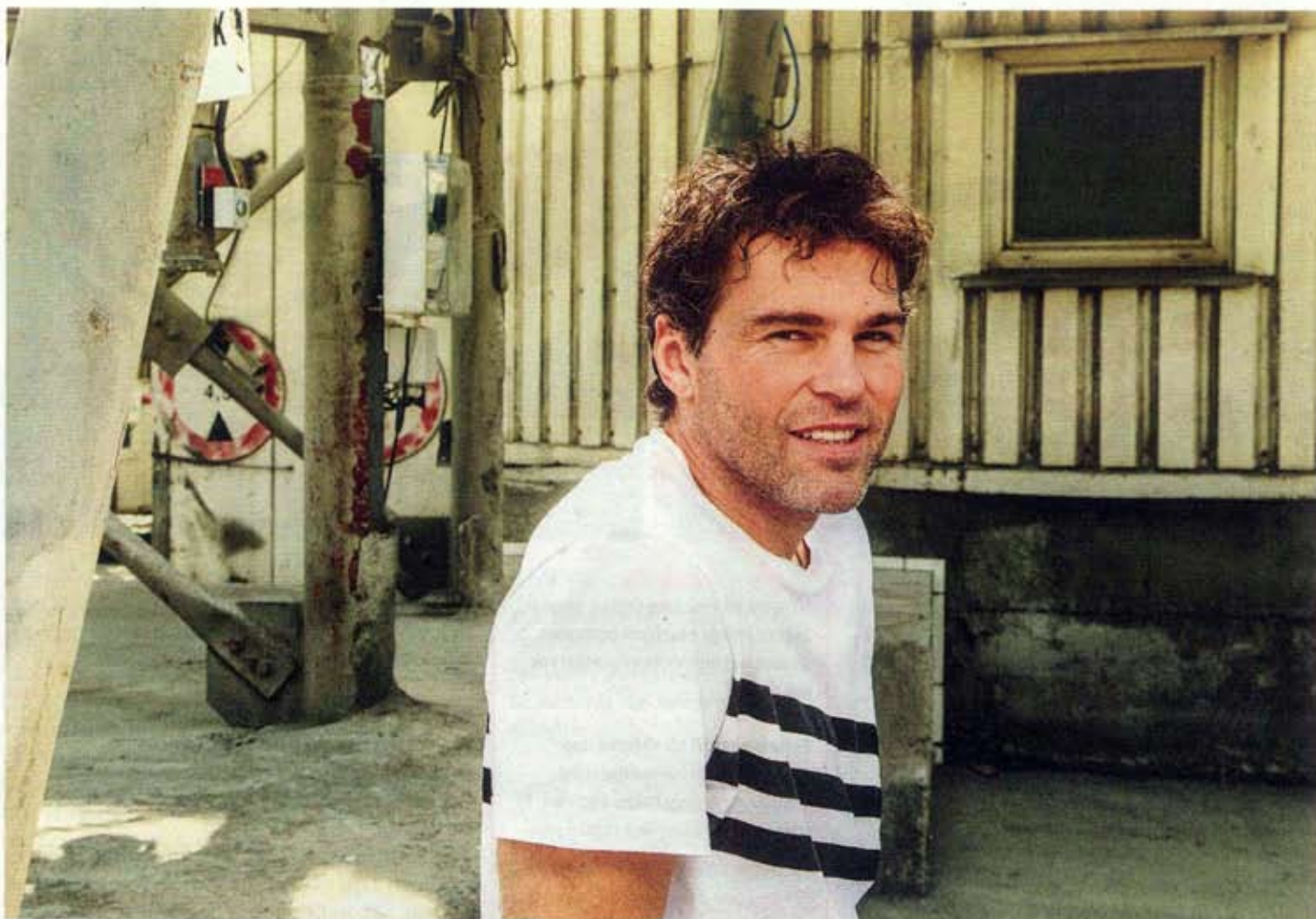
Co říkáte tomu, že spousta lidí volá „Jágr na Hrad“? Jste reprezentativní, k lidem vstřícný, hovoříte rusky, anglicky, čtyřicet vám bylo....

To jde taky mimo mě, protože za čtrnáct dní je to vždycky všechno jinak.

A politika obecně? Před lety jste podporoval ODS. Opět, neřeším to.

A mezinárodní politika? Mezi Amerikou a Ruskem to docela jiskří. Obě země znáte. Znervózní vás, když se hovoří o jaderných zbraních, které by se měly přemístit na Krym? Jako by se rýsovala nová „železná opona“.

Já to shrnu, celou politiku: snažím se nikdy nikoho nekritizovat, nic neposuzovat, protože vím, že to opravdu není jednoduché. Nejsem člověk, který bude říkat: „Já bych to dělal líp, takhle to mají dělat a takhle v žádném případě.“ Každý

dělá chytrého, jak by to dělal líp, ale kdyby byl v té situaci, je zoufalý. I když se ti to nemusí líbit, musíš věřit, že lidé, kteří jsou v politice, dělají maximum, co můžou. V žádném oboru to není jednoduché. Vše má svoje.

Velkým fenoménem je dnes Jágrbook, vaše facebooková stránka. Máte přes 600 tisíc fanoušků, nedávno jste sdílel video od příznivce, které shrnuje celou vaši kariéru... Komunita, hokejová rodina, tím úplně žije. Je to pro vás posílení, stimul, zábava?

To je další věc, která se od doby, kdy jsem byl mladý, změnila. Myslím si, že je to dobře, lidé, kteří sledují mužstvo nebo svého oblíbeného hráče, mají hodně informací. Nejsou to zkreslené informace z novin, které vy jako hráč, člověk, nemůžete zase tak ovlivnit.

A teď s nimi přes Facebook „mluvíte“ napřímo.

Přesně tak. Nemám žádnou agenturu, která by mi dělala skvělé PR. Vše, co dělám, si dělám sám a lidé to respektují. Není to možná perfektní, ale je to moje – a je to od srdce.

Neříkám si: „Teď tam něco dám, teď ne.“ To prostě musí přijít. Jsou chvíle, kdy na Facebook nedám měsíc žádný příspěvek, a pak za týden třeba sedm. Je to dané tím, že to tak necítím, nemám lidem co dát a nechci tam dávat zbytečnosti... Když už na Facebook něco dám, chci, aby z toho měli lidé radost nebo je chci o něčem informovat. Během mistrovství světa jsem měl hlavu někde jinde, soustředil se a moc toho nedával, byť by si to možná lidé i přáli. Byl jsem na Facebooku a četl si zprávy, jak nám lidé drží palce a fandí mi, ale abych tam dával příspěvky, to jsem tak necítil. Měl jsem jiný cíl.

Vůbec nejsdílenější byl váš starší příspěvek, kdy jste na sobě měl olověnou vestu, ten tvrdý trénink... Dal jste to na web, abyste lidi motivoval, nebo čistě ze srandy?

Prostě dělám věci, které mě v daný moment napadnou.

A není v tom marketingový kalkul?

Ne, vůbec. Když bych teď šel a na všechny svoje starší příspěvky se podíval, tak

JÁGROVY DOMOVY

Od působení ve svém prvním klubu vystřídal Jaromír Jágr řadu týmů v Americe i v Rusku.

do 1990 HC Kladno

1990–2001 Pittsburgh Penguins

2001–2004 Washington Capitals

2004–2008 New York Rangers

2004–2005 Avangard Omsk

2008–20011 Avangard Omsk

2011–2012 Philadelphia Flyers

2012–2013 Dallas Stars

2013 Boston Bruins

2013–2015 New Jersey Devils

2015 Florida Panthers

bych jich třeba polovinu vyndal, ale v daný moment jsem si myslel, že je to nejlepší, co může být. A tak by to mělo být.

K hokeji a ke Kladnu: jak vidíte nejbližší budoucnost svého klubu HC Kladno? Inspiroval vás Martin Ručinský, který se dočkal titulu se svým klubem? Zahrajete si taky s Kladnem?

To musíš rozdělit na dvě věci. Jedna věc je sport a druhá je ekonomická část sportu. My jsme v regionu, kde – co si budeme nalhávat – není ani jedna firma, silný partner. A ani zázemí – zimní stadion je nejstarší z tradičních mužstev, co hrála extraligu...

A ještě vám ho, jako ve známém videu s Ivou Kubelkovou, rozkrádají.

(směje se) Není tam silná firma. Spousta kladenských lidí dělá mimo město, většinou v Praze. Takže když někdo odjede v sedm nebo osm hodin ráno, vrací se v šest sedm z Prahy, má rodinu... Myslím, že poslední, co ho zajímá, je dívat se na hokej. A to vše je spojené. Tím chci říct, že dělat hokej na Kladně je strašně obtížné. To si nikdo nedokáže ani představit! Ale já jsem se dostal do situace, kdy jsem neměl na výběr. Kdybych tam nevstoupil, tak hokej dávno na Kladně nebyl. Prodal by se do Chomutova.

A to jste nechtěl dopustit?

No, nechat dopustit. Jiná možnost nebyla, buď hokej nebude, nebo si klub vezmu pod sebe. A já věděl, že odcházím do NHL. Bylo to po mistrovství světa v Bratislavě a já se rozhodl, že se vrátím do NHL. Chtěl jsem se připravit co nejlíp, abych nebyl všem pro smích. Věděl jsem, že začátek, prvních dvacet zápasů bude pro mě kritických, protože když se vrátím po třech čtyřech letech a nevyjde mi začátek, nemám šanci se z toho dostat. Do toho přišel prodej klubu, který nakonec nevyšel – díky Bohu –, a klub zůstal na Kladně. Místo toho, abych trénoval a staral se o sebe, jsem se tři měsíce snažil sehnat partnery, kteří mi pomůžou zabezpečit klub minimálně na rok, co tam nebudu. Poprvé jsem něco takového zažíval. Jediné, o co jsem se musel předtím starat, jsem byl já sám, a teď jsem šel stranou a musel se starat o jiné. A hlavně – když na to člověk není zvyklý, hrozně ho to unavuje: jednání, finance... Mě neunaví tři zápasy za sebou, ale unaví mě jednání o sponzoringu. A pak do toho ještě trénovat. To bylo nejtěžší období. Nějak se to ustálilo a hele – přežil jsem.

Platí představa, že za pár let budete na Kladně ještě hrát hokej a přitom budete ještě coby generální ředitel klub řídit?

Naučil jsem se neplánovat, co bude za rok. Můžu si dávat cíle, to ano, ale nejde plánovat, co bude za rok. Nejsem blázen, protože člověk mění a Bůh mění.

Takže nelze ani vyloučit, že budete hrát na dalším mistrovství světa v Praze...

A kdy to bude?

Asi tak v roce 2022.

No nevím, jestli budu ještě zdravý.

Když se podíváte na obálku své knížky z roku 1995, na fotce máte dva prsteny za Stanley Cupy s hokejovým týmem Pittsburghu. Tehdy to vypadalo jako samozřejmost, získávat triumfy – s Mariem Lemieuxem, s Ronem Francisem... Přidáte ještě nějaký další prsten?

Měl jsem to slušně rozjetý, co? Hlavně jsem se bál, že mám jenom deset prstů na ruce, a co pak budu dělat? (směje se) Víš co, to je strašně těžký. Dnes je v NHL třicet týmů, jenom dostat se do play-off už je hrozně obtížné. Musíš mít štěstí v silném týmu.

Teď jste ze svých mladých spoluhráčů na Floridě nadšený, ne?

To je jedna věc. Můžeš mít super tým, ale nikdo ti nezaručí, že vyhraješ. Takových týmů byly miliardy, a nevyhrály. Někdy opravdu rozhoduje obrovské štěstí. Někdy si říkám, že vyhrát Stanley Cup je daleko spravedlivější než vyhrát mistrovství světa. Mistrovství světa nebo olympiáda jsou o jednom zápase. Ale v NHL rozhoduje kvalita. Může se stát, že se někdo zraní, klíčový hráč, ale musíš mít kvalitu na to, abys čtyřikrát porazil stejného soupeře. Není to jen o jednom povedeném zápase, kdy ti dá slabý soupeř dva góly na začátku nebo zachytá gólmán... Je to tak nejspravedlivější.

A jiný prsten na ruku nepřidáte?

Myslíš svatbu? Čekám na znamení. Čekám zase na informaci, až přijde. Zatím není nikdo, komu bych ho dal.

Vnímáte fakt, že nemáte rodinu, jako svou největší oběť hokeji?

Ne, nepřemýšlím o tom jako o oběti. Každý má nějakou šanci se rozhodnout. Já jsem se rozhodl takhle. A není to tak, že bych trpěl. Já to miluju. Ale nemůžeš chtít všechno a neobětovat tomu nic. To by pak byli všichni skvělí. (směje se)

Až nastane čas mít doma malé hokejisty, tak to prostě přijde?

Jasně. A když ne, tak nebudu první ani poslední na světě.

» Na Facebook píšou sám. Nemám žádnou agenturu, která by mi dělala skvělé PR. Vše, co dělám, si dělám sám a lidé to respektují. Není to možná perfektní, ale je to moje – a je to od srdce. «

